BU SAYIDA:

Ecel Kaçanı Kovalar

(OLMUŞ BİR VAK'A)

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

Sayı: 69

75 Krş.

HIZIR

MUMYALAR ülkesinde

Yazan: H.F. VEREL — Çizen: YILMAZ KARACA

GELECEĞİ VARSA, GÖRECEĞİ DE VAR!.. BİZİ ELİNDEKİ BİR OTLA CANAVAR HALİNE SOKAN O İNSAPSIZ DELİDEN İNTİKAM ALMADAN BURADAN BİR YERE GİTMİYECEĞİM...

BEYLER, DÖĞÜŞÜ BİR YANA BIRAKIN DA BURADAN NASIL KURTULACAĞIMIZI DÜŞÜNELİM... NEREDEYSE TUTANKAMON ADAMLARİLE DAMLAR...

EVET O DELİ BİZİ BİR OTLA BÖYLE İNSAN AZMANI YAPTI... AMA BU OTTAN BİZİM DE ELİMİZDE VAR... ONU DA SİZE YEDİRECEĞİZ

YAŞADIK! BİZİM ARKADAŞLAR BENİ GÖRÜNCE AY'DAN GELMİŞ İTHAL MALI MARZUFAN (MERZİFON) EŞEĞİ ZANNEDECEKLER...

ŞAYET BİZLER DE SİZİN GİBİ ASIL HÜVİYETİMİZİ KAYBEDECEK OLURSAK BİR DAHA İNSANLARIN İÇİNE ÇIKAMAYIZ... İSTERSENİZ GİDİP BU OTUN YARATTIĞI CANAVARLIĞI GİDEREN İLACI ARAYALIM... HER HALDE BUNUN BİR ÇARESİ VARDIR...

25

KARAKAÇAN'LA İNSANAZMANI MÜNAKAŞA EDERLERKEN HIZIR ARAYA GİRER:

GÖRÜYORUM Kİ BANA İYİLİK ETMEK İSTİYORSUNUZ.. ŞAYET O İLACI BULUPTA, BİZİ ESKİ HALİMİZE SOKARSANIZ SİZLERE İSTEDİĞİNİZİ VERİRİZ ÇÜNKÜ BİZ, MISIR'IN EN ZENGİN ÜÇ ADAMIYIZ... KENDİSİNE "FİRAVUN TUTANKAMON" SÜSÜ VEREN, SOYGUNCU İSE, ADİ BİR HERİFTİR... BİZİ BU HALE SOKTUKTAN SONRA MİRASÇILARIMIZI DOLANDIRIP BÜTÜN SERVETİMİZİ BURAYA GETİRDİ!

BU SÖZLERİ İŞİTEN KİTİR BİRDEN ATILDI:

İLACIN NEREDE BULUNDUĞUNU BEN BİLİYORUM. GİDİP DOLAPTAN ALABİLİRİM ONU

HAYDİ GÖREYİM SENİ

ACABA KİTİR YİNE NE ŞEYTANLIK DÜŞÜNDÜ...

DEVAMI VAR.....

ROBENSON

BIR INSANIN TABİATLA MÜCADELESİNİ VE TEK BAŞINA KALINCA NELER YAPABİLECEGİNİ ANLATMASI BAKIMINDAN, ROBENSON'UN MACERASI BIR HAYLİ IBRET VERICIDIR

Yazan :

Oğuz ÖZDEŞ

YENİ GİNE'YE gitmekte olan gemi, müthiş bir fırtınaya tutulmuştu. Azgın dalgalarla saatlerce boğuşan gemi, nihayet mağlûp olmuş ve batmaya başl mıştı.

Bu gemiden yalnız bir kişi kurtulabildi. O da, ismi o günden beri bütün dünyanın tanıdığı ve bildiği Robenson...

Dalgalardan güçlükle kurtulan Robenson bunun büyük güçlük içinde, geminin battığı yerin biraz ötesinde bulunan ıssız bir adaya çıktı. Geceyi bir ağacın kovugunda geçiren Robenson, ertesi sabah denizin sakinleştigini görünce yuzerek uzakta enkazı görülen gemiye gitti. Gemide peksimet, yelken bezleri, gemici elbiseleri, bazı demir âletleri, tüfek ve barut buldu. Hemen onları bir sal yaparak sahile taşıdı. Sonra kendisini muhafaza edebilecek bir çadır yaptı ve etrafını da çitle çevirdi.

Robenson'un bu ıssız adadaki gıdası, vurdugu keçi ile avladığı kaplumbagalardan ibaretti. Akıllı Robenson, günlerini unutmamak için ilk karaya çıktığı gün bir sütun dikti ve her gün o sütunu çentiklemeğe başladı.

Bir gün çadırının yanında, arpa ve pirinç saplarının filiz verdiğini gördü. Bu, Robenson için âdeta bir mucizeydi. Düşündü, acaba bunlar nasıl hasıl olmuştu? Çok geçmeden buldu. Gemi farelerinin yediği bir zahire çuvalını, çadırının yanında silkelemişti. Demek, onların içinde bozulmamış arpa ve pirinç taneleri varmış!

Bu sırada Robenson hasta oldu. Ne doktor, ne ilâç, ne de kendisine bakacak bir kimse vardı. O ana kadar Allahı pek aklına getirmiyen Robenson, Allaha yalvarmaga ve yanında bulunan din kitabını okumağa başladı. Kısa zamanda Robenson iyi oldu. Demek ki ıssız adada yalnız değildi ve Allahla beraberdi.

Bu suretle Robenson derin bir kalb huzuru duymağa başladı. Yalnızlığının ıssız karanlığı içinde, kalbine aydınlık veren nuru bu suretle görmüş oldu.

Robenson iyi olduktan sonra, yetişen arpa ve pirinçleri üreterek, bir miktar tohum ayırdıktan sonra elde ettiği arpa ve pirinçleri öğüterek ekmek yaptı. Daha sonra zahireyi döğmek için ağaçtan bir dibek ve tokmak, fırın işini görecek bir de ocak meydana getirdi.

Herşeyi tamamdı ama, hürriyet aşkı herşeyden üstündü.

Robenson adaya geleli on yılı geçmişti. Barut da tükenmek üzereydi. Keçileri nasıl vuracak? Bunu düşünürken, aklına keçileri diri diri yakalayıp ehlileştirmek geldi. Tuzak kurarak bir hayli erkekli dişili keçi yakaladı. Iki sene içinde 43 keçisi olmuştu. Onlara ağıl bile yaptı. Boylece geçilerin sütünden, peynirinden ve yağından istifade etmiş oldu.

Robenson adada pek de yalnız degildi. Bir köpegi, iki kedisi, bir de papagani vardı. Robenson un kıyafeti de pek hoştu. Keçi derisinden uzun bir şapkası, pantolonu ve ceketi vardı. Robenson artık adanın kralı, tabiatın birçok müşkülerini yenmiş bir kahramandı.

Fakat bir gün, deniz kıyısında çıplak insan ayağı izlerine rastladı. Eyvah ne yapacak? Bunlar herhalde yamyamlar olmalı. Filhakika bir gün sahile bir yamyam kafilesi çıktı. Bir esir almışlar, öldüreceklerdi. Robenson bu esiri kurtardı ve yanına aldı. Adına da «Cuma» koydu.. Çünkü, kölenin kurtulduğu gün Cuma idi.

Bu sıralarda hiç beklenmedik birşey oldu. Bir İngiliz gemisi adaya yaklaştı. Tayfalar kaptanla iki arkadaşını adaya çıkardılar. Onları adaya bırakıp kaçacaklardı. Fakat Robenson'la Cuma kaptanla arkadaşlarına yardım ederek gemiyi ele geçirdiler. Robenson da 23 yıl, 2 ay ve 19 gün yaşadığı ıssız adadan bu suretle ayrılmış oldu.

TARİHİ BÜYÜK TÜRK ROMANI

Dağ Başını Duman Almış

YAZAN:
OĞUZ ÖZDEŞ

TEFRİKA :
— 28 —

Kezban cevap vermeyince, Kudret, kollarından tutup genç kızı hızla sarstı.

— Sana söylüyorum. Beni gözetlemeğe utanmıyor musun?

— Şey... Kudret ağbey...

— Şey ne demek? Yaptığın hareket sadece kabalıktır...

— Evet, belki kabalık ettim... Fakat buna mecburdum..

— Niçin mecburmuşun bakalım...

— Nişanlı olduğunu benden niçin sakladın?

Kudret aksi bir sesle:

— Sana hesap vermeğe mecbur değilim, anladın mı? diye bağırdı.

Kezban birden geri döndü ve ağlıyarak yatağının üzerine kapandı.

Kezban'a da ne oluyordu böyle? Nişanlı olması onu neden bu kadar müteessir etmişti?

Kudret, ağır adımlarla başucuna geldi.

— Bunda ağlanacak ne var? Nişanlı olmam seni müteessir mi etti?

Kezban cevap vermiyor, bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Kudret, şu anda ne yapsa, Kezban'ı teskin ve teselli edemezdi. Bunu bildiği için, genç kızı gözyaşlarıyla başbaşa bırakıp kamarasından dışarı çıktı. İşler hakikaten gittikçe çatallaşıyordu.

Son hazırlığını yapmak için kamarasına girerken kendi kendine söyleniyordu.

— Allah yardımcım olsun...

— 6 —

BEYRUT

Vapur, Beyrut limanına yanaşır yanaşmaz, Kudret kendisini dışarıya zor attı. İskenderun'dan beri devam eden vapur yolculuğu, ona cehennem azabından daha müthiş gelmişti. Bir yandan Kezban'ın serzenişleri, öte yandan nişanlısının kıskançlığı, Kudret'i sanki bir cendere içine almıştı.

Vapurun merdivenlerinden inerken, Suna'nın güverteden kendisini büyük bir dikkatle süzüşünü hatırladıkça, canı büsbütün sıkılıyordu. Hemen buradan uzaklaşmalı ve izini bir an önce kaybettirmeliydi.

Hele yaramaz Fatoş'un, adeta kendisine meydan okurcasına yaptığı hareketler ve takındığı tavır, gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Çok şükür, kayın validesi ile karşılaşmamıştı. Yalnız şu miras-yedi, züppe Ahmet'in halleri hiç te hoşuna gitmiyordu. Ama, onunla hemen uğraşmağa vakti yoktu. Sırası gelince, elbette onun da hakkından gelmesini bilirdi.

— Bunda ağlanacak ne var?

Kudret'i sınırlendiriyordu ama, yine de içlerinde en çok söz dinleyen, halden anlayan oydu. Vapur, limana yaklaşırken verdiği talimat üzerine kamarasına kapanmış, hatta her ihtimale karşı içerden bile kilitlemişti. Vapura dönünceye kadar da kamarasından çıkmıyacaktı.

Kudret, rıhtıma inince, bir aralık başını hafifçe geriye çevirerek vapurun kamara pencerelerine bakmış, Kezban'ın kendisine el salladığını görmüştü. Zavallı kız, gözlerindeki ıslaklığı, tebessümüyle örtmeğe çalışıyordu.

Tabii Kudret, böyle zamanda, hele, binlerce insanın bulunduğu bir yerde, Kezban'ın selâmına mukabele edemezdi. Hemen, rıhtımın kenarında bekleyen faytonlardan birine bindi.

Arabacı, yaşlı bir Yahudi idi. Kudret'i yan gözle süzdükten sonra sordu:

— Nereye pasam?

Kudret, Yahudinin yüzüne bile bakmadan cevap verdi.

— Düpon Artist acentasına.

— Şu kordon boyundaki Düpon mu?

Kudret Düpon acentasının nerede olduğunu bilmiyordu. İskenderun'da, kendisine talimat veren Ivan da bu hususta bir şey söylememişti. Çünkü Peter, bu acentayı çok iyi biliyordu. Şimdi kendisi «Peter» değil miydi?

Hiç istifini bozmadan:

— Evet, dedi.

Kudret, şimdiye kadar Beyrut'a hiç gelmemişti. Fakat, vapurda pek te boş durmamış, İskenderun'da, Beyrut'a dair aldığı kitapları ve büroşürleri, inceden inceye tetkik etmiş, bütün yolları öğrenmişti. Zaten, böyle tehlikeli işlere atılan bir insan da Kudret'in yaptığını yapardı. Bir casusun, gittiği yerin bütün hususiyetini evvelden bilip öğrenmesi lâzımdı.

Faytonla giderken, Kudret, etrafını dikkatle süzüyordu. Edindiği kanaata göre, Düpon burada sadece artist acentalığı işiyle meşgul olmuyor, böyle bir bahane ile, muhtelif memleketlere casuslar sokuyor ve bu yüzden oldukça büyük bir para kazanıyordu.

On dakika sonra fayton, «Düpon Artist Acentalığı» levhası bulunan büyükçe bir kapının önünde durdu. Kudret, faytoncuya parasını verdikten sonra süratle kapıdan içeri girdi.

(Devamı gelecek sayıda)

EZOP'tan Hikâyeler

Çeviren: Özay Süsoy

ŞAHİNCİ VE KEKLİK

Bir şahincinin ağına düşen keklik, kendisini serbest bırakması için adama boş yere yalvardı. Hürriyetine kavuşursa, kendisinin yerine bir başka keklik göndereceğine söz verdi.

— «Hayır,» diye cevap verdi, Şahinci, «seni serbest bırakmıyacağım. Böyle bir niyetim olsaydı bile bu sözlerin üzerine vazgeçerdim. Kendi canını kurtarmak için, arkadaşlarını eleveren kimse ölümden daha fena şeyi hakeder.»

ŞEREFLE ÖLMEK, UTANÇ İÇİNDE YAŞAMAKTAN DAHA USTUNDUR.

DEVE

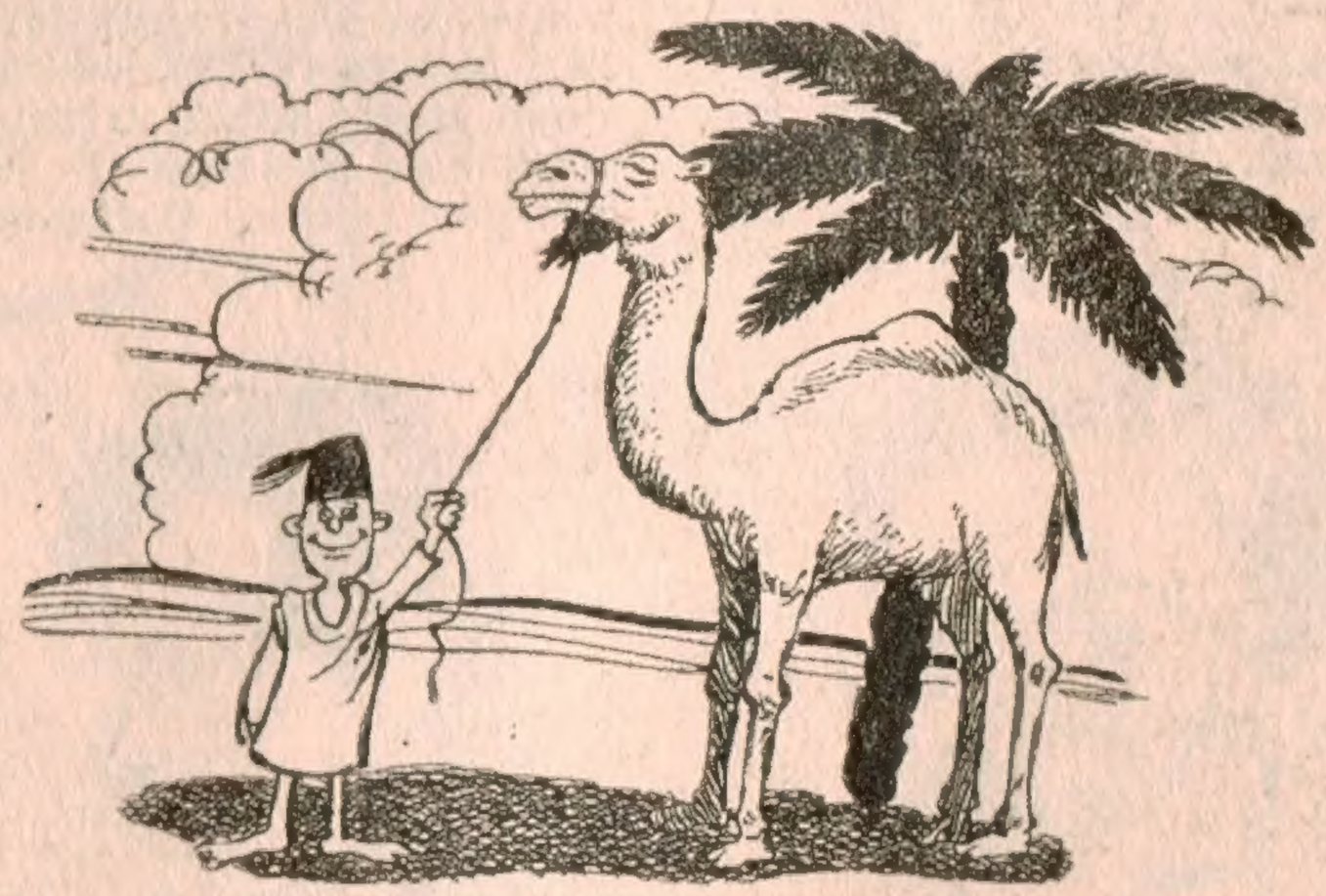

İnsanlar, ilk defa deveyi gördükleri zaman, hayvanın kocaman cüssesinden o derece ürktülerki korkup kaçtılar. Bir zaman sonra Devenin ne derecede uysal, yumuşak başlı olduğunu anlayınca yanına yaklaştılar. Çok geçmede, onun ruhunun zayıflığında istifade ederek ağzıa tasma takıp, ipini küçük bir çocuğun eline verdiler.

MENFAAT KORKUYU YOK EDER.

Öğretmeniniz Diyor ki

TRANSFER

Yazan: SADIK ÖVET

Okullar ay sonunda açılıyor. Ama Milli lig maçları da İstanbul, Ankara, İzmir'de başladı. Bir tarafta; Fenerbahçe, Galatasaray, İzmirde; Altay, Karşıyaka, Ankarada; Ankaragücü, Hacettepe ver yansın ediyorlar. Hele Metin ne goller atıyor. Turgay'ı sormayın, gucendirdiler çocuğu. Ozcanın uçuşlarını bir görmeli. Lefter ueta oyuncu doğrusu. Can çok kıvrak bir futbolcudur. Takım için oynadığı zaman çok iyi oluyor. Ya Kadri, Hani şu Galatasaraydan Karagümrüğe transfer edilen milli futbolcu Kadri. Her maçta gol çıkarıyor İzmirdeki Altaylılar da yamandır. İlkbaharda Mithatpaşa stadında Beşiktaşı gözumüzün önünde yendiler. Beşiktaş bu yıl toparlandı. İyi transfer yaptı.

Maçlarda hakem meselesi önemlidir. Bizim hakemlerimiz bazen dünyanın en iyi hakemlerinden daha iyi maç idare ediyorlar, bazen şapıtıyorlar. Bu hakem meselesi yalnız bizde değil yabancı memleketlerde de bazı olaylara sebep oluyor. Bir yanlış karar bir takımı şampiyonluktan ediyor. Meselâ hatırımda kaldığına göre, evvelki yıl İngilterede bir final maçında hakem olmayan bir golü oldu sayıyor. İngiltere futbolün vatanı. Buna hiç bir oyuncu itiraz etmiyor. Fakat bu gol karşı takımı şampiyonluktan ediyor. İngilterede büyük maçların filmi alınır. Gol oldu mu olmadı mı diye seyrediyorlar. Bakıyorlar ki gol değil Hakem derhal «Ben bu kadar yanlış karar verdiğim için artık hakemlık yapamam» diyor ve basıyor istifayı. Bunu spor sahifemizde Sulhi Garan'ın yazısından okumuştum. Siz de hatırlarsınız. Sulhi Garan da ünlü hakemlerimizdendir. Hakemlere ders verir. Başka memleketlerde milli maçlar idare etmiştir.

Klüpler hakemlerin yanlış kararlarile çok ziyan ederler. Futbolcüler zamanları bitince klüplerinden para isterler. Meselâ Nacı, Basri altmışar bin lira aldılar. Yoksa bu parayı veren başka klübe transfer olacaklardı. Beşiktaşlı B. Ahmet çok para alarak Galatasaraya, iyi oynayanlar da büyük klüplere transfer oldular. Bazıları yerlerinde kaldılar. Bazıları çalışmıyor diye çıkarıldılar. Demek transferan, yerinde kalmak, iyi bir yere gitmek, yer değiştirmek üste geçmek gibi geniş bir anlamı var.

İşte çocuklar, konuştuklarınızdan, okuduklarınızdan yukarıya parçalar çıkardım. Şimdi maksada gelelim:

Eylul ayı sizin için transfer ayıdır. Bugünlerde kendinizi göstermelisiniz ki iyi bir transfer yapmalısınız. Haziran transferin birinci ayı idi. Klüp yâni sınıf geçenler kalanlar belli olmuştu. Butunlemeye kalanlar bu transfer ayında yer değiştirecek. Akıllı, çalışkan bir öğrenci iyi bir transfer yapacak demektir. İyi bir tranfser sınıf geçmek demektir. Sınıfta kalırsan fena bir transfer yapmış olursun. Sınıflarda birer klüp demektir.

Bir de ticaret alanında transfer var. O da sizi ilgilendirmeli. Parayı transfer etti derler. Parayı başka bir devletin parasile değiştirmek anlamına gelir. Karşılığında iyi, sağlam ve ucul mal almak için. Bakın kırtasiyecilerde, kitapçılarda ne güzel ve ucuz kalemler, renkli boyalar, sulu, yağlı boya takımları, fırçalar, beyaz kâğıtlı defterler, kitaplar var. Hele kitapları geçen yılda basılmış olanlarından bulursanız daha ucuz olur. Bu yıl biraz pahalıdır. Bunları şimdiden sağlamak da, sınıfı geçmek gibi bir öğrenci için en kârlı bir transferdir. Onun için Haziran ve Eylül ayları öğrencilerin transfer aylarıdır diyebiliriz. Bu aylarınız daima kazançlı ve başarılı olmalıdır.

LEFTER

METİN

TURGAY

ÇOCUK HAFTASI ANSİKLOPEDİSİ

CENGİZ HAN

Kimdir?

Asıl adı Timuçin'dir. 1155 te doğdu. Biraz kuvvetlenince düsmanlarile çarpısmağa başladı. Ve topladığı bi· kurultayda (Cengiz) adını aldı.

Cengiz ordusunu düzelttı. Orta Asya'da kuvvetli ve geniş bir Türk-Mogol İmparatorluğu kurdu. İmparatorluğu Çin'in içerilerinden Macaristan'a, Viyana'ya, Sibirya'dan Hindistan sınırlarına kadar büyüdü. Askerleri Çin-Hindi'ne, Japonya'ya bile gittiler. Bu büyük adam çocukluğunda az kalsın öldürülüyordu. Daha çocuktu. Akrabasından ona düsman olanlar vardı. Çekemiyorlardı. Birgün başlarına bu çocuğun gelmesinden ürküyorlardı. Bir gece öldürmek istediler. Timuçin kaçtı. Suya girdi. Yalnız başı dışarıda kalmıştı. Düşmanları o gece Timuçin'i aradılar, bulamadılar. Timuçin bütün gece su içinde kaldı. Yalnız Timuçin'i seven birisi gördü. Onu kendi evine götürdü. Ertesi sabah ta Timuçin'i yün yığınlarının arasında gizledi. Yola çıktılar. Kaçıracaktı. Düşmanları yolunu kestiler. Arabaya baktılar: Yün dolu olduğunu gördüler.

— Bu sıcakta kim bu yünlerin içinde durabilir? İnsan sıcaktan patlar, diyerek uzaklaştılar.

Cengiz de bu suretle kurtuldu.

Cok ataktı ve hiç korku bilmezdi. Çocukken 9 atı vardı. Sekizini hırsızlar çaldı. Geriye kalan tek atı ile hırsızların peşine düştü. Atlarını geri aldı.

KÖMÜR

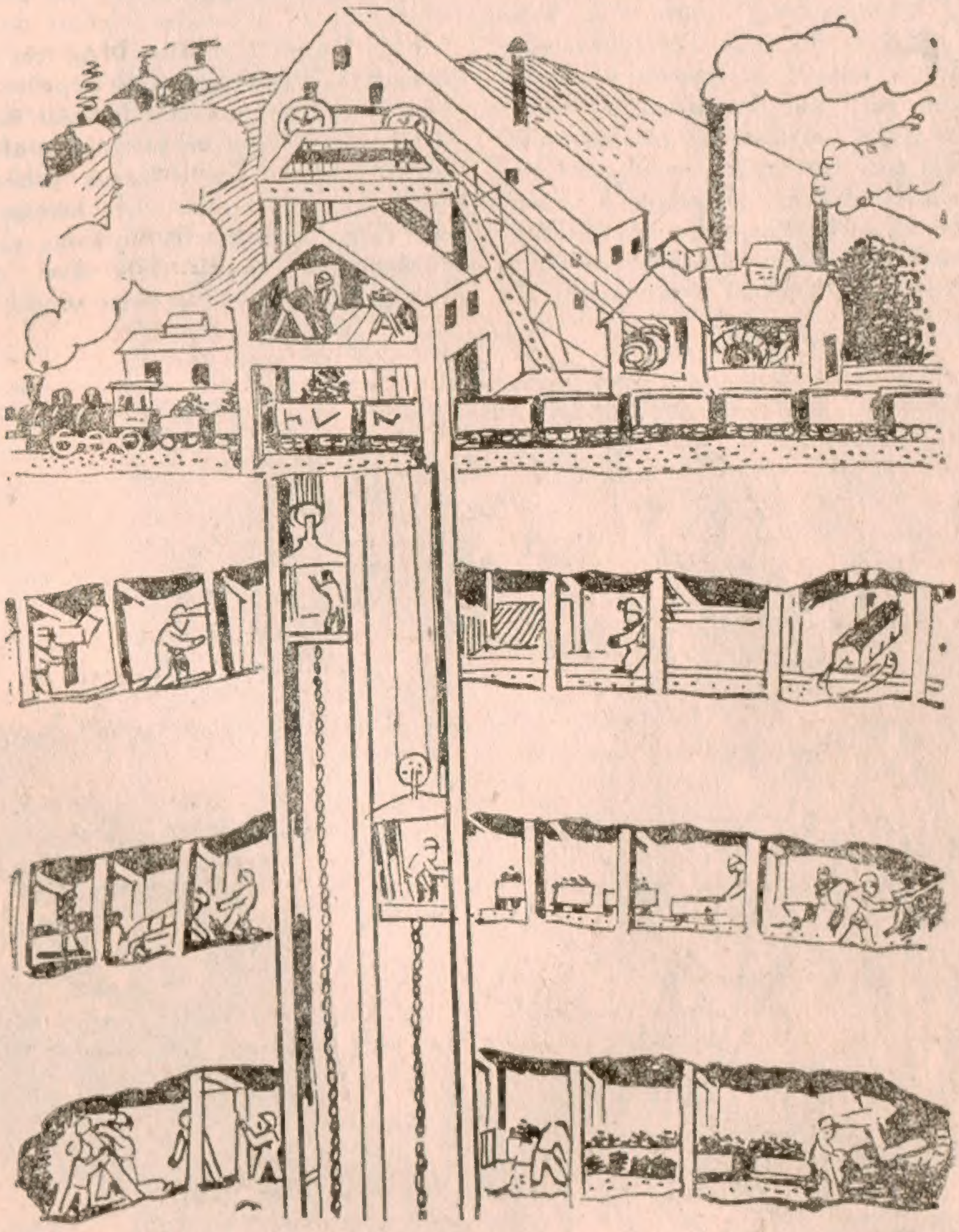

Kömür, bitki artıklarının uuzn zaman toprak altında kalmasından meydana gelir. Yıllar yılı birbiri üzerine yığılan yapraklar, kökler, çürürler, yağmurla yerlerini değiştirirler, üzerlerine düşen başka yaprak ve dallarla sıkıştırılırlar. Zamanla daha sert bir hale gelir, içlerinde, bitkilerdeki karbon gazından başka hiçbir şey kalmaz.

Kömür yatakları toprağın derinliklerindeki tabakalarda teşekkül ettiğinden m denciler derin kuyular kazarak kömür çıkarırlar. Esas kömür yatağından çeşitli yönlere yollar açarlar. Açtıkları yolları bazan büyük kalaslarla beslemek zcrunda kalırlar. Madencilerin alınlarında lâmbalar vardır, kazma ve elektrikli dev bıçkılar kullanırlar. Atlar ve öküzler tarafınd ın çekilen arabalara, raylar üzerinde işliyen trenlere, kömürü yükler, sonra asansörlerle yukarıya yollarlar.

Kömür çoğu zaman, evleri ısıtmak, lokomotifleri çekmek veya elektrik temin etmek gibi ısıtma ve enerji kuvveti olarak kullanılır. En büyük kömür ocakları Amerika Birleşik Devletlerinde bulunmakta, yıllık dünya kömürünün yarısını temin etmektedir.

Biricik

★ BİR KEDİNİN HİKÂYESİ ★

KEDİLER SÖYLENDİĞİ GİBİ NANKÖR BİR HAYVAN DEĞİLDİR

Adım Biricik. Övünmek gibi olmasın ama, çok güzel bir hayvanım ben. Uzuncana iki kulağım, biri yeşil diğeri mavi gözlerim, upuzun bıyıklarım ve kaşlarım var. Yaz kış sırtımdan çıkarmadığım elbisem ise bir hârikadır. Süt gibi bembeyaz, pamuk gibi yumuşak tüyden yapılmıştır. Fakat benim en hoşuma giden tarafım kuyruğumdur. Öyle uzun, öyle tüylü ki ben bile güçlükle taşıyorum. En

güzel tarafım kuyruğum olduğu için, onun çekmelerine hiç tahammül edemem. Çekenleri hemen, ya ısırır, yahut da tırmıklarım.

Oturduğum o koskoca evdeki vazifem, küçük yaramazlar ile, canı sıkılan büyükleri eğlendirmektir. Sabah, akşam demeden, günün her saati onları eğlendirmeye, neşelendirmeye çalışırım. Uykumda bile rahat yok! Canım çok sıkkın olduğu halde, onların verdiği oyuncak iplere atlayıp dururum. Çünkü, her ne hikmetse bu ev sahiplerimin çok hoşuna gider. Kahkahalarla gülüp dururlar. Bunda gülünecek ne var? bilmem ki? Fakat yine de oynattıkları iplere, sırf memnun olsunlar da bana bol bol ciğer versinler, diye atlayıp dururum. Fakat bazen, yanlış yere deatladığım olur. Bir keresinde, bizim evin hanımı çorabını giyerken, belki hoşuna gider diye o yumuşacık çorabın üzerine atlamıştım da, bir temiz sopa yemiştim.

Biz kediler, çok anssız mahlûklarızdır. Bizi beslyenleri güldürdüğümüz, onların çok korktukları, tiksindikleri fareleri tuttuğumuz halde, bize hep «Nankör» derler. Niçin dediklerini size söyleyeyim. Canımızı yaktıkları, yahut rahatımızı bozdukları zaman onları ısırır yahut tırmıklarız da ondan... Halbuki bunda ne var? Sanki onlar canları yandığı zaman, canlarını yakanları dövmezler mi? İşte bunun için bize nankör derler. Halbuki biz kediler, bizim can düşmanımız olan köpekler kadar sadıkızdır. Hatta belki de onlardan daha da fazla... Bizi sevenleri, biz de severiz. Bunun da tatlı tatlı şarkı söyleyerek! onlara belli etmeye çalışırız.. Sevmeyenleri ise tırmıklar, yüzlerine karşı hırlarız. Biraz önce de söylediğim gibi, biz hiç de nankör değiliz. Hemen hemen hepimiz, hayatımızda hiç değilse bir defa bizi besleyen velinimetimize iyilik etmiş yahut onun hayatını kurtarmışızdır. Belki bu sözlerim üzerine, bir kedi nasıl olur da koskoca bir insanın hayatını kurtarır diyeceksiniz. Durun acele etmeyin. Size bizzat başımdan geçen bir hâdiseyi anlatayım da ondan sonra kararınızı verin. Bizim sadık çok sadık bir hayvan olduğumuzu anlayın...

☆

O zamanlar evim barkım yoktu. Bir kasap dükkânının önünde yatıp kalkıyordum. Annemin suradan buradan çalıp getirdiği yiyecekleri yiyerek besleniyor, gitgide büyüyordum. Birgün, güneşin altında tatlı tatlı uyurken, bir çocuk gelip beni yattığım yerden kaldırdı. Alıp koskocaman evine götürdü. Aman Allahım o zamanlar ne ağladım ne ağladım! Annemden, kardeşlerimden ayrılmıştık çünkü. O sarışın cin gibi oğlanın götürdüğü evde, evin hanımı beni çok iyi karşılamıştı. Önüme bir sürü yemek artığı koydu. Onları bir güzel yedim. Artık o evin bir malı olduğumu anladığım için de artık ağlamaktan vazgeçtim. Hani söz aramızda buraya geldiğime de bir bakımdan memnundum.

Akşamleyin eve gelen yaşlı bir bay, benden hiç hoşlanmam ıştı anlaşılan. Hemen evin hanımına, beni sokağa atması için söylenip durdu. Bereket bizim küçük yetişti de ev-

den kovulmaktan kurtuldum. Çocuk o kadar ağlamıştı ki, en nihayet o nemrut adam, benim evde kalmama razı olmuştu.

O günden sonra, güzel güzel yemekler yedim. Geceleri de, o küçük oğlanın yumuşacık yatağında yattım. O eve geldiğim ilk gün beni evden dışarıya atmak isteyen o adamdan başka herkes beni seviyordu. Ençok seven de beni buraya getiren küçük çocuktu. Bana bol bol yemek veriyordu. Bunun için de ben de onu çok seviyordum.

Her zamanki gibi, o günde yine bizim küçükğün yatağında yatıyordum. Sabahleyin sağa-sola koşmaktan o kadar yorulmuştum ki yatağa uzanır uzanmaz hemencecik uyuyuverdim. Geceyarısına doğru bir hışırtı duymamla beraber gözlerimi açmam bir oldu. Bir de ne göreyim, upuzun bir yılan bizim küçüğe doğru gitmiyor mu? Hemen yerimden fırladım. Yılanın üzerine atılıverdim. Tam zamanında yetişmiştim. Yılan neredeyse bizim küçüğe sokacaktı.

Ben, yatağın üzerinde yılanla boğuşurken, küçük de uyanmıştı. Bizim o halimizi görünce bastı cığlığı! Tabii onun bağırmasına, bitişik odada yatan annesi ile babası da uyanmışlardı. Hemen geldiler. Fakat boşuna zahmet etmişlerdi. Çünkü ben, yılanı öldürmüştüm. Bu suretle bana iyilik eden küçük çocuğu, birkaç sıyrık almakla, mutlak bir ölümden kurtarmıştım.

☆

Şu anda yine o koskocaman evde oturmaktayım. O günden sonra beni bütün ev halkı daha çok seviyor. Hatta ilk zamanlar benden hoşlanmıyan evin beyi bile.

Biz kedilerin nankör bir mahlûk olmadığını, bizim evdekilere göstermiş olduğum için öyle mesutum ki. Ama birde bunu, dünyadaki bütün insanlar kabul etseler, ne iyi olur.

Görüyorsunuz ya sevgili çocuklar, biz kediler söylenildiği gibi hiç de nankör bir hayvan değiliz. Söylenilenlerin hepsi boş hepsi fasarya. Bizler de dünyadaki bütün canlılar gibi, bize iyilik edenlere iyilikle, kötülük edenlere de kötülükle mukabele ederiz. Sanki sizler de öyle değil misiniz Birisi sizin canınızı yaksa, ona teşekkür mü edersiniz? Tabii ki hayır...

Derleyen : Erdoğan SEVGİN

YILLIK VE YAZLIKLARIMIZDAN SONRA
Evvelki hafta çıkan 3 üncü özel sayımız
KORKUSUZ PİLOT
Büyük bir alâka ile karşılandı
4 üncü özel sayımız

ÇIKTI
52 sayfa, 5 renkli yaldızlı kapak içindeki
Bu harikulâde resimli romanımızın fiatı
Yine 125 Kuruştur.
HÂLÂ ALMADIYSANIZ, MEVCUDU TÜKENMEDEN BUGÜN HEMEN BİR TANE ALINIZ.

Kapaklaki resmin hikâyesi

Yaşanmış bir olay

Ecel Kaçanı Kovalar

Uçak birdenbire sarsılıp, büyük ormanın üzerine doğru şaşkın ördekler gibi şuursuzca bir iniş yapmağa başlamıştı. 69 yolcunun hepsi de korku ve heyecan içinde bağırışıyorlardı. Ölümün kucağındaydılar!.

Sakin bir hava... Hani yaprak kıpırdamıyor derler ya, işte öyle... Belçika'dan hareket eden büyük yolcu uçağı, gökteki küçük pamuk tarlalarının arasından sakin ve kibirli bir eda ile süzülüp gidiyor. Uçakta, muntelif sebeplerle seyahat eden 69 yolcu var. Pilot, meşhur Pilaert. Onun için arkadaşları, yeryüzüne böyle mâhir bir pilotun gelmesine imkân yok diyorlar. Başından şimdiye kadar sekiz ölüm tehlikesi geçen Pilaert ise, dostlarının takdirkâr sözlerine karşı her zaman tevazu ile teşekkür eden cinsten, olgun bir insan...

Şimdi uçak, Kazablanka civarındaki büyük ormanların birinin üzerinde uçuyor. Yolcuların bir kısmı uyuyor, bir kısmı çene çalıyor, bir kısmı da ellerindeki çantadan çıkardıkları bir takım evrakları tetkik ediyorlar. Hostes Lili ile arkadaşı Luiza da uçağın arkasındaki özel bölümlerinde birbirlerine dert yanıyorlar. Lili tam hayatın acılarından bahsederken, sözünü birden bire kesiverdi! Yüzü sapsarı olmuştu! Dudaklarında ise hiç renk kalmamıştı! Gözleri gittikçe büyüyordu! Arkadaşı Luiza hemen koluna yapışıp oturmasını söyledi. Fakat Lili onu hiç duymamış gibiydi.

Ne vardı? Ne oluyordu? Lili'nin bu hali neydi?

Bütün bu suallerin cevabını iki saniye kadar sonra Luiza da verebiliyordu: Uçağın motörü garip sesler çıkarıyordu! Hem de bir hayvan homurtusu kadar garip ve korkunçtu bu sesler! Yalnız bu kadarla kalsa gene iyi, koskoca uçak sola doğru da meyletmi ti!...

Hostesler soğukkanlılıklarını muhafaza etmeğe muvaffak oldular ama, bunu farkeden yolcular derhal feryadı basıp, ortalığı velveleye verdiler. Haksız da değillerdi. Zira uçak, birden bire sarsılıp büyük ormanın üzerine doğru, şaşkın ördekleri gibi şuursuzca bir iniş yapmağa başlamıştı! Gerçi buna ilk bakışta iniş denebilirdi ama, aslında motördeki giderilmesi mümkün olmayan bir arızadan ileri gelen düşüştü bu.. Uçak düşüyordu!...

69 yolcunun hepsi de heyecan ve korku içinde bağırışarak, uçağın içinde oradan burava koşuşuyorlardı! Ölümün kucağında oldukları muhakkaktı. Dünyanın en usta pilotu da onları bu felâketten artık kurtaramıyacaktı. Uçak biraz sonra o koca ormanın içine düşerek parçalanacak ve derhal ateş alarak infilâk edecekti! Yolcuların kimisi düşme esnasında, kimisi infilâk sırasında, kimisi de yanarak öleceklerdi!

Bu korku fırtınası sırasında Pilaert'in sesi, heyecan içinde bulunan yolcuların kulaklarına doldu:

— «Heyecanlanmayınız! Yerlerinize oturunuz! Aksi takdirde felâket daha büyük olur! Zira ecel kaçanı kovalar!»

Yolcuların bir kısmı, bu sözlerle birlikte, kadere boyun eğerek yerlerine iğreti de olsa oturdular! Fakat dört milyoner iş adamı, pilota sunturlu bir küfür savurarak uçağın sol kapısını bir anda açıp, kendilerini aşağıya attılar! Böylece ölümden, ecelin elinden kurtulacaklarını zannediyorlardı. Uçak, biraz daha havada kaldıktan sonra, ağaçların arasından süzülerek yere oturuverdi. Evet, bu beklenmedik bir mucizeydi! Meşhur pilot Pilaert herkesin hayatını kurtarmış, fakat kendisini dinlemeyen dört milyonere birşey yapamamıştı!

Yolcular bu umulmadık kazayı cidden çok kolay ve burunları dahi kanamadan atlatmışlardı. Birçokları hâlâ böyle bir mucizenin olabileceğine inanamadıklarından olacak, ellerine aldıkları aynalara dikkatle bakıyorlar; vücutlarını çimdikliyerek rüyadan uyanmağa çalışıyorlardı! Lâkin bu rüya değil gerçekti. Pilot Edouard Pilaert, dokuzuncu defa ölümü yenmişti...

Ormanın biraz içerisinde ise, heyecandan ne yapacaklarını şaşırarak kendilerini aşağıya atan dört milyonerin parçalanmış cesetleri duruyor, bu dehşet verici manzara pilotun gözlerini yaşartıyordu! Yanında bulunanlar Onun, belki yüzüncü defa ayni şeyi tekrarladığını duydular:

— «Ecel kaçanı kovalar!»

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ

Size üç soru soruyoruz. Cevap veriniz. Böylece kendi kendinize bilginizi yoklamış olacaksınız. Cevaplarınızın doğru olup olmadığını anlamak için de 25 sayfaya bakınız. Doğru cevaplar orada yazılıdır.

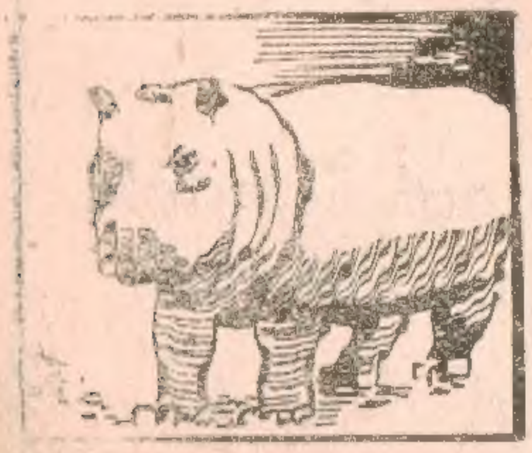

Burada gördüğünüz hayvan nedir?
1 — Hipopotam mı?
2 — Deniz arslanı mı?
3 — Gergedan mı?

Burada gördüğünüz yaprak ne yaprağıdır?
1 — Kavak mı?
2 — Asma mı?
3 — Çınar mı?

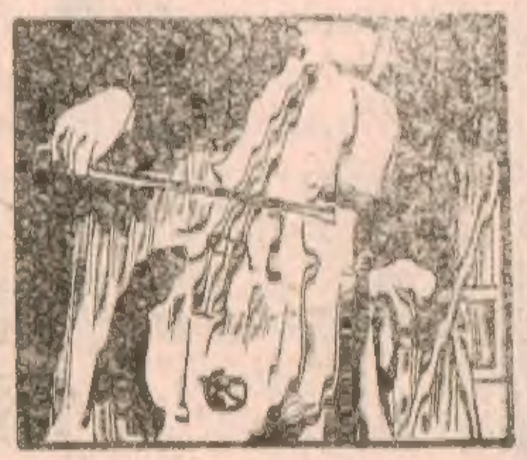

Burada gördüğünüz musiki âleti nedir?
1 — Keman mı?
2 — Kontrbas mı?
3 — Viyolonsel mi?

MERAKLI Bahisler

Karanlık bir yerden aydınlığa çıktığımız vakit, gözbebeğimiz neden genişler?

Hassas tabakaya geçen ışık miktarını kısmak için. Bunun iki faydası vardır: Gözlerin, odak noktasına göre kendilerini âyarlamasına yardım eder. Böylelikle daha belirli olarak görebiliriz. İkinci fayda, ağtabakayı fazla kuvvetli bir ışıktan korumasıdır. Aynı sebepten ötürü, insanlar parlak bir ışık karşısında gözlerini kırpıştırırlar.

Duygularımız nelerdir?

Her biri, vücudun muayyen bir organiyla alâkalı beş ana duygu vardır; gözlerimizle görürüz, kulaklarımızla işitiriz, dilimizle tad alırız, burnumuzla koklarız, derimize dokunuruz. Her duyguyla alâkalı olarak dış tesirlerin duyulmasını mümkün kılan sinir uçları vesinir hücreleri vardır. Beş duygudan her biri, birden fazla apayrı duygulardan meydana gelmiştir. Meselâ, dokunma duygusu, ayrı sinir uçları vasıtasiyle sıcağı, soğuğu, ıstırabı, basıncı ve ağırlığı da hissetmekten müteşekkildir. Bu beş duygudan maada, işitme duygusundan ayrı olarak iç kulaktan idare edilen bir muvazene duygumuz vardır. Bunlardan başka vücudumuzun muhtelif yerlerinde daha az tanıdığımız başka duygularımız bulunmaktadır.

İki göze sahip olmanın avantajı nedir?

Böylelikle mesafeleri tayin etmemiz mümkün olur. Gözlerimiz birbirlerine birkaç santim uzaklıkta oldukları için, her biri ötekinden azıcık farklı bir resim görür. Bu iki resmin intibaları beyne ulaştığı zaman, bazı cisimlerin bize yakın, diğerlerinin ise daha uzak olduklarını anlarız. Dürbün bu prensip eses alınarak imâl olunmuştur. Bir gözünüzü kapayıp yandan kaldıracağınız parmağınızla önünüzdeki bir cisme dokunmağa teşebbüs ettiğiniz zaman, iki gözün avantajını daha iyi anlarsınız.

MUSİKİ BİLGİLERİ

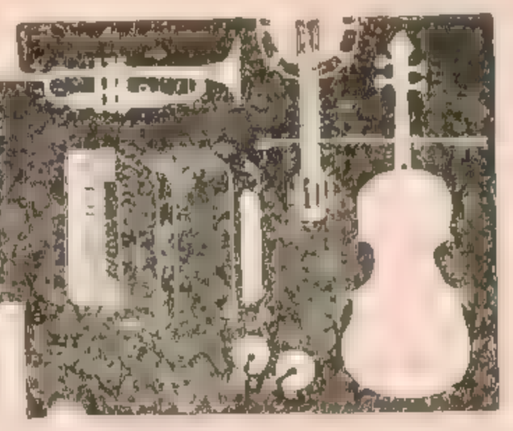

Nuri Sami KORAL

ZEKÂİ DEDE

Meşhur Türk musikîşinaslarından biride 1824 de doğup 1897 de vefat eden Zekâi Deded'dir. Üstad, İstanbul'da Eyüp'te doğmuştur. İmam Süleyman Efendi isminde hoca mesleğinden, bir din adamının oğludur. Eserleri Türk fasıl musikîsinin kıymetleri ve sevilen eserleridir.. Darüşşafaka'da uzun yıllar müzik öğretmenliği yapan Zekâi Dede aynı zamanda Türk musikîsinin meşhur üstadlarından Rauf Yektâ Bey ve oğlu merhum Hâfız Ahmet Efendi gibi büyük musikîşinasların da hocasıdır. Eserleri arasında bir çok ağır besteler ve dinî musikî parçaları ehemniyetle yer alır.

İstanbul'da, doğduğu Eyüp'te vefat etmiştir.

OPERAMIZ

Konusu müzikli dram olan opera,sözleri baştan aşağı şarkı hâlinde geçen büyük bir sahne eseridir. Temsilde müzik, esası teşkil eder. Operetin aksine olarak konusu ağırdır. Bale ve koro bulunması lâzım gelen hareketlerdendir Operamızın yaşı yirmi yıl kadar, genç olmasına rağmen batının eski bir çok opera toplulukları ile boy ölçüşecek kadar olgun ve dolgundur. Hâlen operamız tektir. Memleketimizde yetişen opera artistlerimiz batılı opera artistleri ile boy ölçüşecek kadar kıymetli ve kudretlidir. Yurdumuzda yetişen bu değerli artistler zaman, zaman Avrupa ve Amerika sahnelerinde kendilerini göstermektedirler. Operanın diğer büyük şehirlerimizdede kurulması, memleket sanatının ve kültürünün ilerlemesinde büyük rolü olacaktır.

TARİH YAPRAKLARI

YUNANLILARIN ÇEŞME'DEN KAÇIŞI

Anadoluya saldıran, büyük yabancı devletlerin yardımı ile Anadolumuzun içlerine kadar yürüyen Yunan ordusu, büyük Türk taarruzu sonunda, 18 Eylül 1922'de Çeşme'den vapurlara atılarak kaçtılar.

ATATÜRK'E GAZİ ÜNVANI VERİLMESİ

Yunanlılar Sakarya sınırlarına kadar sokulmuşlardı. Yeni ve büyük bir saldırı ile Ankaraya ulaşmak istiyorlardı. 22 gün, 22 gece süren çok kanlı bir boğuşma oldu. Yunan ordusu yenildi ve bu savaşı idare eden Atatürk'e Gazi ünvanı ile Mareşal rütbesi verildi. Bu kanun 19 Eylül 1921'de Büyük Millet Meclisinde kabul edildi.

YAVUZ SULTAN SELİM'İN ÖLÜMÜ

Kanuni Sultan Süleyman'ın babası ve Fatih'in torunu olan Yavuz Sultan Selim 8 seneden fazla Osmanlı İmparatorluğunu idare etti. Şah İsmail'i mağlûp etti ve Mısırı İmparatorluğun hudutları içine aldı. 21 Eylül 1520'de şiripençe denilen hastalıktan öldü.

AHMET RASİM'İN ÖLÜMÜ

Meşhur fikir ve kalem adamlarımızdan Ahmet Rasim 21 Eylül 1923'de öldü. Yazıları, eserleri kadar güzel şarkıları da vardır.

KÖYE GELEN YABANCI

YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

— Ben hazırım.

— Ben de seni şaşkına döndürmesini bilirim.

Kadın çekilip gitti. Uzaklarda şirret şirret bağırarak kocasiyle birşeyler konuştu. Fakat Ömer hiçbir şeye aldırmadı.

Kitaplarını, bazı eşyasını yukarıya taşıttı. Bütün katı boşaltttırdı. Mümkün olduğu kadar kendisine bir yatak odası hazırlattı. Sonra daire kapısının anahtarını cebine koyarak çıkıp gitti.

— 10 —

Ömer o gün akşama kadar ne yaptığını bilmeden dolaştı. Dışarda karnını doyurup apartımana gitti. Binada ışıklar yanıyordu. Fakat kapıyı açmıyorlardı. Ömer demir kapının kolay kırılmıyacağını anlayınca servis kapısına gitti. Onu bir iki tekmede kırarak doğru odasına çıktı.

On dakika geçmeden bir komiserle iki polis geldi. Ömeri salona çağırdılar. Kapıyı kırıp zorla apartımana girdiği için şikâyet edilmişti. Ömer çok sakin bir halde:

— Bu apartıman büyükbabam tarafından bana verilmiştir Komiser Bey, dedi. Sosyete budalası bu ana ve babam akıllarını başlarına toplayıncaya kadar onlarla mücadele etmeğe mecburum. Eğer daha fazla rahatımı kaçırmağa kalkarlarsa binayı kat kat kiraya vereceğim.

Tapuyu komisere gösterdi ve onu nezaketle selâmladıktan sonra dairesine çekildi.

Böyle bir yuvada rahat yaşamağa imkân yoktu artık. Ertesi gün ihtisas için lâzım gelen muameleye başlarken kendisine dışarıda bir de barınacak yer aradı.

Bir hafta sonra büyük hastahanelerden birinde bir profesörün yanında çalışmağa başladı. Kendisine orada yatacak bir oda da gösterildi. Çalışma hayatı onu gündüzleri avutuyordu.

Fakat birgün kendisini bir avukat ziyarete geldi. Annesi onun aleyhinde dâva açıyordu. Babasının bu apartımanı Ömer'e verdiği sırada tam aklına malik olmadığını, bunak olduğunu isbat ederek mirasın iptalini istiyecekmiş.

Omer biraz düşündü:

— Çok yazık, dedi. Bir kızın ölen babasına karşı böyle bir harekette bulunması çok çirkin. Fakat bu dâva açıldığı takdirde ben sonuna kadar onlarla çarpışacağım. Değil o zaman, ben daha Avrupada iken Büyükbabamın bana yazdığı mektuplar var. Bu mektuplar onun ne dereceye kadar aklına malik olduğunu kolayca isbat eder.

Avukat Ömeri kandırmak için boşuna uğraştı. Genç Doktor ancak mahkemede görüşebileceklerini söyliyerek onu konuştuğu yerde bıraktı ve:

— Ben sizin anneniz değilim!

— **Vizita saati geldi**, dedi. **Müsaadenizle...**

Onbeş gün sonra ilk mahkeme oldu. Bu mahkemede annesiyle babası yoktu. Yalnız avukat gelmişti. Avukat anne ve babaya hakaretlerden, evde zor kullanmadan, hizmetçileri dövme ve kapıları kırmadan söz açıyordu. Sıra Dâva konusuna gelince Feyzi efendinin bir bunak olduğunu, böyle hayırsız bir toruna sadece bunaklığının tesiriyle apartımanı bıraktığını, yetmişinde bir adamın kanuni mirasçısının hakkı başkalarına veremiyeceğini söylüyordu.

Sıra Ömer'e gelince genç doktor cebinden bir mektup çıkarttı ve:

— Büyük babamın ben Avrupada iken yazdığı bu mektubun okunmasını rica ederim, dedi.

Hâkim mektuba bir göz gezdirdikten sonra okudu:

«Sevgili oğlum Ömerim,

Bu mektubu sana yatağımda yazıyorum. Son zamanlarımda başıma böyle bir felâketin geleceğini hiç zannetmezdim. Dadıkalfadan başka beni arıyan yok. O hayırsız kızım, o torunum bir kere beni yoklamıyorlar. Ben yatağa düşünce onlara meydan kaldı. Aşağı katlardan gelen kahkaha ve çılgın sesleri sabahlara kadar devam ediyor. Bir rahat uykum yok. Seni üzmemek için daha fazla dertleşmiyeceğim. Fakat buradan giderken sana yaptığım tenbihleri unutma. Ben apartımını sana verdim. Ben ölür ölmez o ahlâksız kızım büsbütün serbest kalacak, kısa bir zamanda torunlarımın torunlarına yetecek olan servetimi kumarda mahvedecek ve senin elinden bu apartımanı da almak, satmak istiyeceklerdir. Buna hiçbir zaman müsaade etmiyeceksin. Sonra sana hakkımı helâl etmem. Onlar on parasız, şerefsiz, belki aç ve hasta olarak sokakta kaldıkları zaman onlara apartımanda barınmak için bir yer verebilir, aile şerefimizi korumak için onları yanına alırsın. Fakat hiçbir zaman bu apartımanı satmana razı değilim. Bu son arzumu daima hatırla benim sevgili oğlum, Omerciğim.»

Büyük baban Feyzi.»

Mahkeme salonunda derin bir sükut oldu. Hâkim Omere:

— Başka bir diyeceğiniz var mı? dedi.

Ömer yutkundu ve titrek bir sesle:

(Devamı gelecek sayıda)

Hayvanlar ALEMİ

KELEBEK

Çok güzel bir kelebekti. Bir çiçeğin üzerine konmuştu. Ona hayranlıkla bakıyordum.

— Sana hayatımı anlatayım mı? dedi.

— Hay hay benim güzel kelebeğim!...

— Güzelim, dedi. Kabul. Fakat bütün güzellikler gibi ömrüm kısadır... Bu mevsimin başında doğdum; bu mevsimin sonunda da öleceğim. Bugün bana hayranlıkla bakıyorsunuz; fakat eskiden benden iğrenirdiniz. O zaman yerlerde sürünen bir tırtıldım ben. Sonra bir gün, ağzımdan uzun uzun iplikler çıkmağa başladı. Etrafımı bir koza ile çevirdim. Bir hayli zaman burada kaldım. Kozamın karanlığı içinde neler geçtiğini bilmiyorum. Fakat güzel bir yaz sabahı, ikinci defa olarak gün ışığını gördüm.

Kozamdan çıkınca eklemlerimi oynatmağa başladım. Hayret! Eskiden eklemlerimi oynatttığım zaman yerlerde sürünürdüm, o gün havalarda uçmağa başladım. Bu ne biçim işti böyle!... Sapı sulara gömülen büyük bir çiçeğin üzerine kondum. Kendimi su aynasının içinde seyrettim. İçim büyük bir sevinçle doldu. Eskiden iğrençtim, o gün kendimi saşılacak derecede güzel buldum. Neredeyse aklımı, o küçük aklımı kaçıracaktım.

Yerlerde süründüğüm zamanlar benden kaçan çocuklar, şimdi beni görmek için koşuşuyorlardı. Kanatlarımda taşıdığım renklerin hayranıydı onlar!...

Kanatlarımı zarif bir şekilde çırpmağa başladım. Yükseldim, yükseldim. Gökyüzünün maviliğine ulaşmak istiyordum. Fakat zayıf kanatlarımla bu işi başaramıyacağımı çabuk anladım. Ve çılgınca arzumdan vazgeçmek zorunda kaldım.

Şimdi hayatımı kırlarda geçiriyorum. Çiçeklerin özünü emdim, halbuki eskiden yaprakların acı suyunu içerdim. Kadife gibi çiçek yaprakları üzerine kondum, halbuki eskiden çamurların içinde sürünürdüm. Zarif ve ince havalardan uçtum, halbuki eskiden toprağın üzerinde güçlükle ilerlerdim. Başta herkes benden kaçardı, şimdi ise herken beni görmeğe can atar.

Çiçeklerin, ekinlerin güzelliğine kendi güzelliğimi kattım. Sıcak yaz günlerinin ihtişamını tanıdım. Ilık rüzgârlar beni hazdan ürpertti. Yaz günlerinin güneşiyle sarhoş oldum. Altın yürekli papatyalarla ağarmış vâdiler gördüm. Güllerin, yaseminlerin kokusu beni çılgına çevirdi. Korkusuz, başaklarla asmaların üzerine kondum. Halbuki bu işi eski alimle yapmış olsaydım, beni muhakkak bu cüretim yüzünden ezerlerdi.

Kötü bir soydan geldim. Herkes benden nefret etti. Fakat sonraları işler değişti. Şairler hep benden bahsettiler. Müzikçiler de her hareketimi notalarla söylediler. Birçok hafif dansların, balelerin yaratılışına ben sebep oldum.

Her zevki tattım. Fakat şimdi hayatımın son anlarını yaşıyorum. Böyle olması daha iyi. Bütün sevdiklerim, yavaş yavaş ortadan kayboluyor. En çok hoşuma giden çiçekler öldü; ben de ölüyorum...»

Güzel kelebek bana bu sözleri söylyemek için, geldi, parmağımın ucuna kondu. Hayatının hikâyesini bitirdiği sırada, hayatı da sona erdi. Bir yere tutunmak için birkaç kere kanatlarını çırptı. Sonra vücudü bir yaprağın üzerine düştü. Daldan henüz yeni ayrılan bu yaprak ta onun kefeni oldu.

Kapaktaki resmin hikâyesi: İbret'e okuyacağınız olay

İnsanlaşan Hayvan

KÖTÜLÜK BİR YÜZ KARASI, İYİLİK İSE BİR SAADET HAZİNESİDİR

Fransa'daki küçük Diesen nehrinden, iki gündüz bir kedi korosunun acı sesleri duyuluyordu. Bu sesler gece de devam ediyor, civardaki evlerde bulunan kimselere fazlasile rahatsızlık veriyordu. Kenar mahallelerde oturan çocuklardan bir kaçı, bu müz'iç seslere bir son vermek için, analarından aldıkları emir üzerine derhal nehrin kıyısına inmişler ve burada, çuval içine konarak sulara atılmış dört kedi ile karşı karşıya gelmişlerdi. Kedilerin biri büyük, üçü küçüktü. Bunlar belliki ayni ailenin mensuplartydı. Büyük kedi, diğerlerinin mutlaka anası olacaktı. Zavallı hayvanlar, çocukları görür görmez, feryatları biraz daha arttırarak onlardan yardım istediler.

Nehire atılan çuval, bir iyi talih eseri olarak, genişçe bir tahta parçasının üzerine düşmüş ve böylece hayvancıklar buraya kadar ölmeden gelebilmişlerdi. Fakat tahta parçası sazlıkların, daha doğrusu nehrin bataklık kısmındaki «frio»ların arasına takıldığından, kediler ortacıkta kalmışlar, ne yapacaklarını bilemez bir halde bağırmağa koyulmuşlardı.

Ölmek istemiyorlardı. Ama günlerdir hem aç, hem de korku içindeydiler. Kimselere bir fenalıkları dokunmadığı halde başlarına gelen bu felâketin sebebi neydi acaba?

Ölümü yenmenin heyecanı içinde, gözleri ışıl ışıldı. Küçükler başlarını çuvaldan güçlükle çıkartabildikleri halde, kurtarıcılarını görmek için her tehlikeyi göze alıyorlardı. Biraz daha zıplasalar, boğulabilirler, yahut o pis çamura saplanıp kalabilirlerdi! Ev sahipleri onları başlarından defetmek için böyle bir çareye baş vurmuştu. Halbuki onlar, koskoca iki evin bütün farelerini temizlemişler, böylece yemek yedikleri aileye faydalı olmağa çalışmışlardı... Yavrular bile minik fareleri enseleyerek ortadan yok etmeğe muvaffak olmuslardı. Sonra? Sonra fareler tükenince, evlerinde barındıkları kimseler de bu zavallıları nehire attırmışlardı!

Heyhat!... Cocukların kendilerini kurtarmalarını beklerken, başlarına daha da büyük bir felâket gelmişti! Çünki bu çarpık bacaklı yaramazlar ellerindeki koca sopalarla onlara saldırmışlar, böylece kendileri hakkında hiçte iyi seyler düşünmediklerini ortaya koymuşlardı. Sopaların her inişinde, tahta biraz daha bataklığa gömülüyor, müdafaadan âciz olan kedicikler de yavaş yavaş hayattan uzaklaşıyorlardı. Feryatları âyuka çıkıyordu. Yine de umutlarını kesmemişlerdi. Belki bir insaflı kimse bulunur da kendilerinin yardımına gelebilirdi.

Onlar bu düşüncedeyken, sopa darbeleri azalmağa basladı. Ana kedi, başını çuvaldan iyice çıkarıp bunun sebebini öğrenmek isteyince, çocukların şimdi de kocaman bir köpekle savaştıklarını gördü! Köpek sopaların birbiri ardına sırtına, kafasına, suratına inmesine rağmen bu yaramazların karşısında yılmıyordu. Nihayet, hayvancağız son bir saldırışla, bu düşmanlarından birinin bacağını kapıverdi. Çocuk, iri dişler arasında kalan bacağını kurtarana kadar akla karayı seçti. Arkadaşlarının saldırmaları da bir fayda temin etmemişti. Zafer köpeğindi. Yaramazlar ellerindeki kalın sopaları atıp, kedi öldürme sevdasından vazgeçerek tersyüz evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Her zaman kedinin düşmanı bilinen köpek, şimdi de bataklığa doğru koşuyordu. Ne yapacaktı? Çocukları kaçırdıktan sonra onları boğacak mıydı? Ana kedi, onun gözlerine dikkatle bakınca, bu munis yuvarlaklarda iyiliğin yaşadığını hayretle gördü. Demek köpek, çocuklarla sırf onların yüzünden mücadele etmişti.

Çuvalın bulunduğu tahta parçası artık iyice çamura gömülmüştü. İyiliksever bir insanın dahi onları kurtarabilmesi imkânsız gibiydi. Köpek, bir cesaret eseri göstererek bataklıkta ilerledi ve binbir güçlükle cuvalı ağzının ucuyla yakalayıverdi. Mesele imdi anlaşılıyordu. Bu köpekcağız insanlaşmıştı! Hemcinsi olmadığı, hatta düsmanı diye anılan kedileri, kendi hayatını tehlikeye sokarak kurtarmıştı.

Çocuklar, taa tepeden, bu garip manzarayı seyrettikten sonra, başlarını önlerine eğerek, tozlu yolda kaybolmuslardı. Onlar, nice yıllar sonra kötülüğün bir yüz karası, iyiliğin ise bir saadet hazinesi olduğunu nasıl olsa öğreneceklerdi. Hayat fırtınası bu tecrübesiz çocuklara kötülükle iyilik arasındaki büyük farkı, belki de kendi üzerlerinde yapacağı acı tecrübelerle öğretecekti!...

BEYNELMİLEL 15. TÜBERKÜLOZ KONFERANSI HATIRA PULU

11 - 18 Eylül 1959 tarihleri arasında İstanbul'da Fen Fakültesinde toplanacak olan Beynelmilel 15. Tüberküloz Konferansı münasebetiyle bastırılan hatıra pulu 105 + 10 kuruş kıymetindedir. Yani ilk alışta 115 kuruş ödenecek, fakat postada 105 kuruşa geçecektir.

İstanbul manzarasını ve Verem Savaş Derneği sembolünü taşıyan pul mavi - kırmızı renktedir. 50 pulluk tabakalar halinde 1 milyon basılmıştır. Her pul 26x36 mm. ebadındadır.

1.9.1959 tarihinde satışa çıkmış olan bu pul 31.12.1961 tarihine kadar geçecektir. Ayrıca Kongrenin devamı müddetince İstanbul'da, Fen Fakültesi P.T.T. Merkezinde kullanılmak üzere özel bir damga yaptırılmıştır. 8'den 19'a kadar ayni posta merkezinde kullanılacak olan bu damga pulun üzerindeki resmin aynidir.

Ayrıca, kıymeti beş kuruştan aşağıya olmamak üzere zarflara yapıştırılmış olan diğer pullar da bu damga ile o günlerde ayni posta merkezinde damgalanacaktır.

İKİ MİNİK HİKÂYE

At ile Köpek

İki at yorgun argın tarladan dönüyorlardı. Sabahtan akşama kadar hiç durmadan çalışmışlardı. Sırtlarından ter akıyordu.

Bahçe kapısından içeri girdikleri zaman Karabaş'a tesadüf ettiler Karabaş yere uzanmış yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Atların geldiğini farkedince gözlerini hafifçe aralad. Bir iki kere esnedi tekrar yere uzandı.

Atların biri olduğu yerde durdu. Köpege imrenmişti. Karabaş'ı uzun uzun süzdükten sonra arkadaşına döndü:

— Aman dostum şu köpeğe bak! dedi. Ne mesut hayvan.Sabahtan akşama kadar boş. Ne tarlada çalışıyor, ne de başka yerde. Ne sırt ağrısı çekiyor ne ayak.

Oteki at arkadaşına şu cevabı verdi:

— Dostum, biraz haklısın ama, buna sadet denmez. Görünüşe aldanmamalı. Onu böyle esneten yalnızlık, arkadaşsızlık ve cansıkıntısıdır. İnan bana, biz daha mesuduz. Benim derdime sen, senin derdine ben bakabiliyoruz. Rahat olup böyle yalnız ve cansıkıntısı içinde yaşamaktansa ikimizin beraber acı çekmemiz daha iyidir.

Ateşböceği ile Karatavuk

Güzel bir yaz gecesiydi. genç, güzel ve kibirli bir ateşböceği dallar üzerinde gezintiye çıkmıştı. Kırıtarak yürüyor bir yandan da şöyle söyleniyordu:

— Ormanların yıldızı, dağların kraliçesiyim. Söyleyin bana. kimde var böyle ışık, böyle güzellik? Karanlık gecelerde bile beni herkes görüyor. Söyleyin başka kimde var bu üstünlük?

Aynı dal üzerinde bir karatavuk duruyordu. Ateşböceğinin sözlerini için için gülerek dinledi. Ateşböceği sözlerini bitirir bitirmez onu hiç çiğnemeden yuttu. Sonra midesindeki böceğe şöyle söyledi:

— Acıyorum sana zavallı ateşböceği! Allah seni böyle ışıklı yaratmakla böceklerin en talihsizi yapmış. Işıksız olsan belki de daha çok yaşıyacaktın. Çünkü ötekiler gibi seni de kimse görmezdi. Pek ögündüğün ışık başına ne büyük felâket getirdi. Yazık sana zavallı böcek.

ŞEREF KÖŞESİ

İlkokulu "Pekiyi" derece ile geçenler

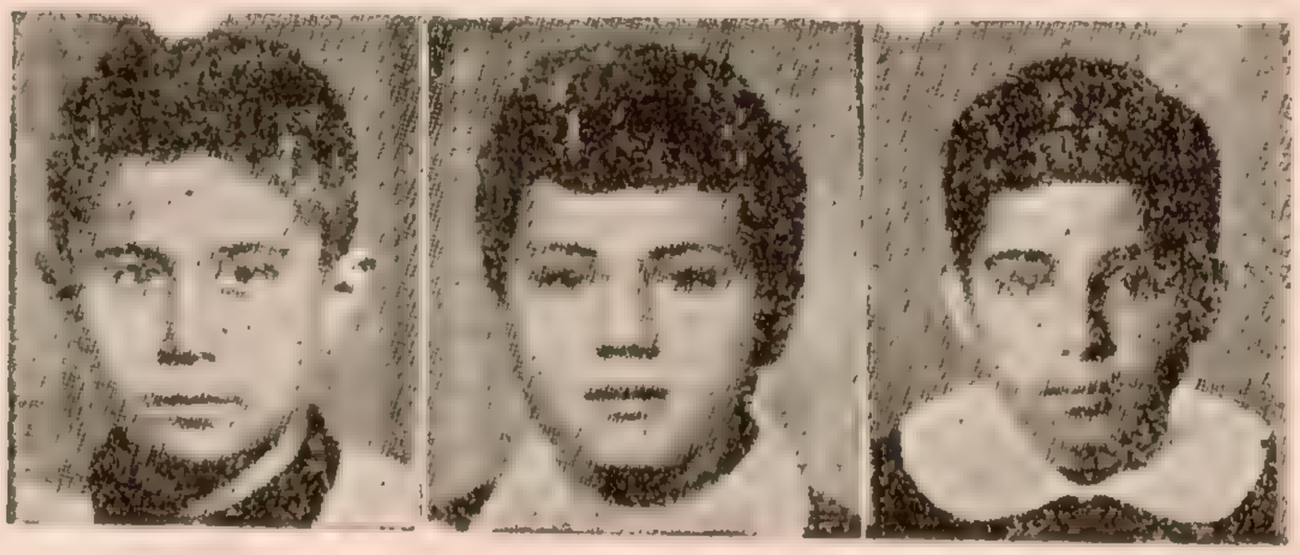

Abdülhamit KAYIOĞLU ☆ Fındıklı, Namık Kemal O. 5/C, 157.

İ. Ferhan TOKSÖZ ☆ Moda İ. Ok., Sınıf 5/B, No. 743.

Mazhar ATAÇ ☆ Ad pazarı, Sabihahanım İlkokulu. Sınıf 5.

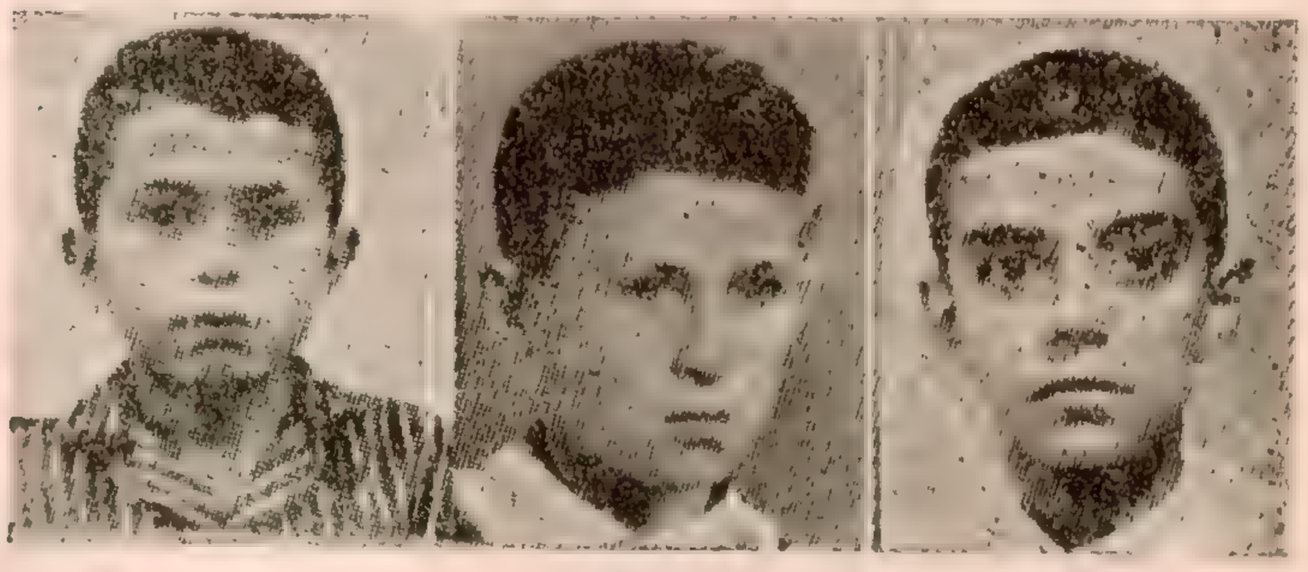

Kutsal OZER ☆ Bozüyük, Cumhuriyet İlkok. S. 5, No. 206.

Suat BARKIN ☆ Erzurum, Ali Ravi İlkokulu, Sınıf: 5, No. 151.

Faruk ALTUG ☆ Ankara, Demirlibahçe İlkokulu Sınıf: 5, No. 598.

Saim ÖZDEMİR ☆ Bulancak. Atatürk İlkokulu, Sınıf: 5, No: 182

Ercüment YÜZGEN ☆ Karagümrük Ok., S. 5/C, No. 801.

Halûk ATKUT ☆ Kartal, Süreyya Paşa İlkokulu Sınıf: 5/B, 570.

EĞLENCE Bilmece BULMACA

DÖNMEK

İki orta yaşlı Bayan vapurda konuşuyorlardı. Biri:

— Bizim oğlan kamptan döndü dedi. Öteki:

— A, vallahi bizimki de dönmüştür. Diye cevap verdi.

— Ne biliyorsun, belki dönmemiştir.

— Hiç dönmemiş olur mu? Bütün adını bildiğim derslerden döndü. Hesaptan döndü, tarihten döndü. Bunu hiç duymamıştım. Bundan da mutlaka dönmüştür.

Bu güzel kasabanın içinde görülen saatler ayrı zamanları gösteriyor. Bunlardan bir tanesi hakiki saati gösteriyor. Bunun hangisi olduğunu bulabilir misiniz?

(Meselenin halli karşı sayfada)

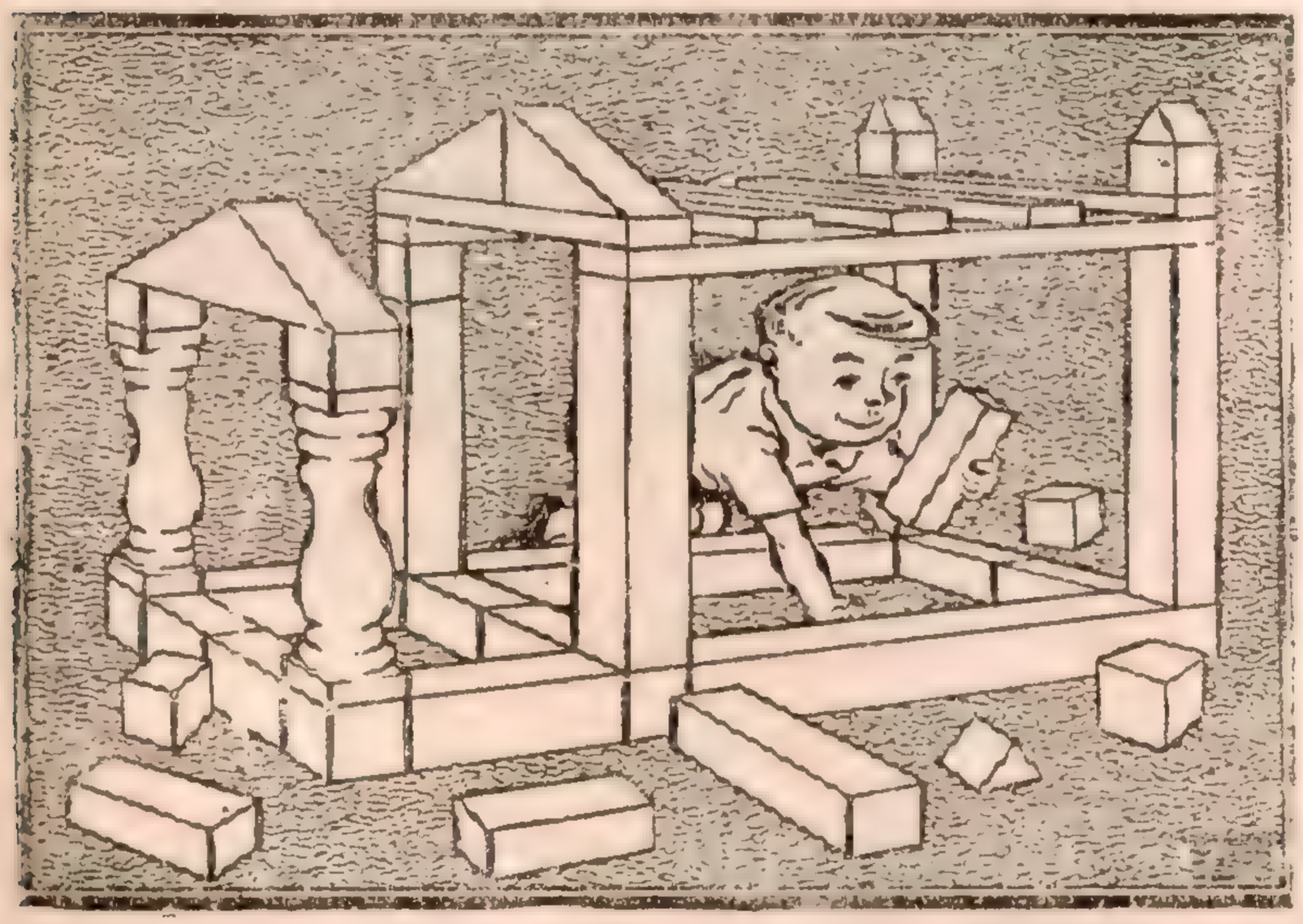

Küçük Ahmede bakın evini ne güzel hazırlıyor. Küçük bir gayretle Ahmedin kaç parça kullandığını bulun.

(Meselenin halli karşı sayfada)

LİSAN

Otelci kapısına şu levhayı asmıştı: «Otelimizde her lisan konuşulur.»

— Fransızca konuşur musunuz?

— Hayır.

— İngilizce?

— Hayır.

— Almanca?

— Hayır.

— Hani, her lisan konuşulurdu?

— Siz konuşmakta serbestsiniz. Burada müşteriler istediği lisanı konuşabilir.

Resimdeki oduncu her kütüğü 11 parçaya ayırıyor, dakikada da 45 defa baltasını indirebiliyor. Acaba 22 dakikada kaç kütü parçalayabilecek?

(Halli karşı sayfada)

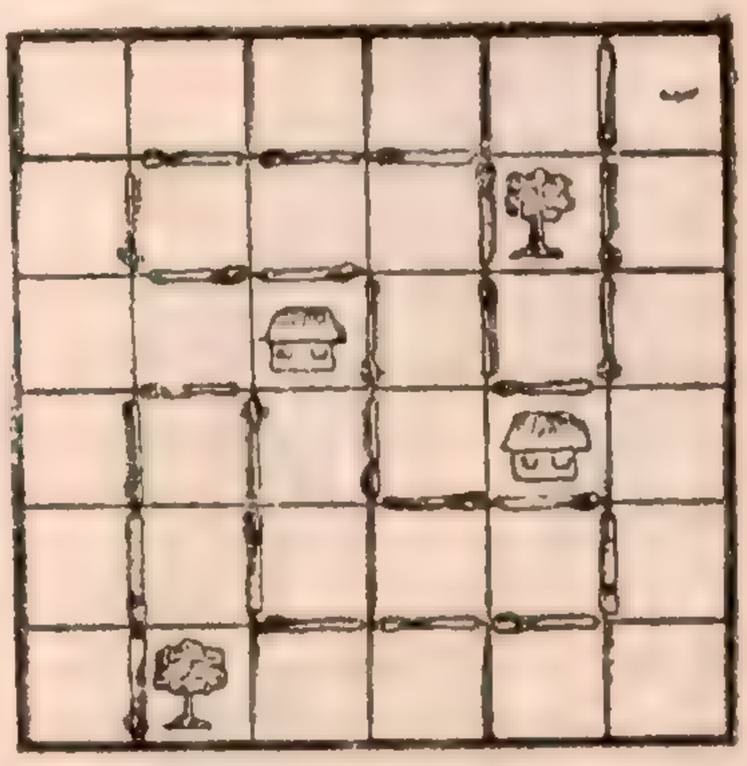

26 tane kibrit çöpü, kareyi, herbirinde bir ağaç ve bir ev bulunan iki parçaya ayırıyor. Aynı şeyi 20 kibritle yapabilir misiniz?

(Halli karşı sayfada)

MERHAMETLİ

Baba sordu:

— Naci, sen komşunun çocuğunun başına bir tabak atmışsın. Bunu atarken hiç düşünmedin mi?

— Düşünmedim, porselen tabağın bukadar pahalı olduğunu bilseydim, başına bir bakır atardım.

BENZERLİK

Bebek, durmadan, dinlenmeden haykırıyordu. Beş yaşındaki ağabeysi bu bir haftalık et parçasına hayretle bakarak mırıldandı:

— Tıpkı annesine benziyor!.

Odada bulunanlardan biri sordu:

— Kaşı gözü mü?

— Hayır yaygaracılığı!...

ÇOCUK HAFTASI
EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI : 69 CİLT : 6
16 EYLÜL 1959

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan :
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan :
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul
Telefon : 22 37 14

Basıldığı yer :
TÜRKİYE BASIMEVİ
Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı : 75 kuruş. Yıllık Abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır.
İlânın santimi sekiz liradır.

SON NEFESİNDE

Cimriliği ile meşhur bir bakkal ölüm döşeğine yatmıştı. Son nefesini vereceği zaman son bir defa gözlerini açtı, yatağının etrafında ağlaşan çocuklarına baktı:

— Sen kimsi?

— Ahmet... Büyük oğlun...

— Sen kimsin?

— Recep, ortanca oğlun.

— Sen kimsin?

— Hasan, küçük oğlun.

— Peki hepiniz buraya toplandınız; dükkânda kim oturuyor?

LOKANTADA

Müşteri — Garson! Bir kürdan getir.

Garson — Yok, efendim.

— Neden?..

— Patron, müşteriler alıp götürüyor diye lokantada kürdan bulundurmuyor efendim.

PRENS VE YUMURTALAR

Bir Prens bir gün gezerken karnı acıkmış. Bir şeyler yemek üzere sapa yerdeki bir çiftliğe uğramış. Biraz sonra kendisine 4 rafadan pişmiş yumurta getirmişler. Yemek bittikten sonra da yumurta fiatı olarak iki altın istemişler. Prens bu pahalılık karşısında şaşırmış.

— Galiba bu memlekette yumurta pek az bulunuyor, demiş. Çiftlik sahibi:

— Hayır, bayım yanılıyorsunuz. Yumurta bol bulunur, fakat Prens pek azdır. Buraya da pek seyrek uğrarlar! demiş.

—o—

KARŞI SAYFADAKİ ŞEKİL BULMACASININ HALLİ

99 küçük! Çünkü 11 parça elde etmesi için 10 defa baltasını indirmesi kâfidir.

Karşı sayfadaki şekil bulmacasının hallî.

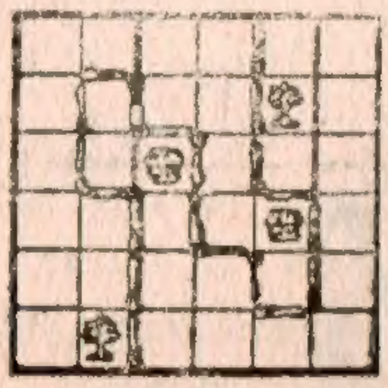

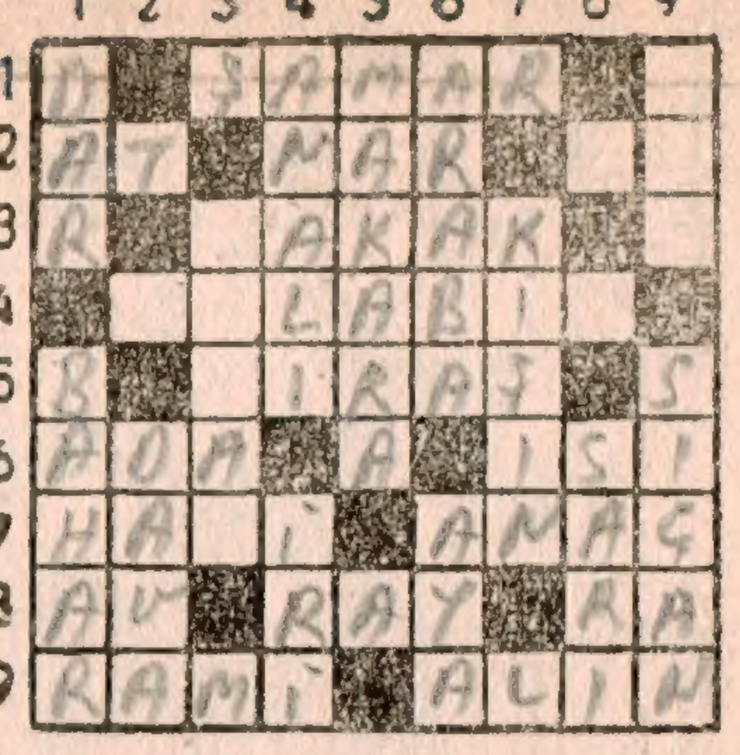

SOLDAN SAĞA:

1 — Tokat. 2 — Bir binek. 3 — Kafamızın yan tarafı. 4 — Küçücük baca. 5 — Müsabaka. 6 — Deniz içindeki dağ, sıcaklık. 7 — Toprak rengi, çok yavrulamış hayvan. 8 — Avcının aradığı, demiryol, eski Mısırlıların bir Tanrısı. 9 — İstanbul'da bir semt, yüzün üst kısmı.

YUKARDAN AŞAĞI:

1 — Geniş değil, dört mevsimden biri. 2 — Şikâyet. 3 — Bir cesit kumaş. 4 — Ana gibi, büyük. 5 — İplik sarılan yer. 6 — Vasıta, avuç içi. 7 — Kış vakti. 8 — Bir renk. 9 — Üzerinde gidilen, fare.

Geçen Haftaki Bulmacanın Halli

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZÜN CEVABI

1 — Hipopotam.
2 — Çınar yaprağı.
3 — Viyolonsel

KARŞI SAYFADAKİ MESELENİN HALLİ

İşçi yemek yiyor ve Güneş en yüksek bir noktada bulunuyor. İşçinin solundaki saat hakikî zamanı gösteriyor. Demek oluyor ki saat 1.

43 parça.

BIR TEK BİLET VAR.

KISSADAN HİSSE

Beleşçil.ği ile şehre nam salmış bir adam, yolda yürürken, zamanın mehur piyanisti Kruger'in, o hafta sonunda bir konser vereceğini öğrenince, hemen onun evinin yolunu tuttu.

Kruger'in evine varıp da, büyük piyanistle karşıkarşıya gelince hemen «Ustadım,» dedi, «Sizin konserlerinizi hiçbir zaman kaçırmam. Bu hafta sonunda bir konser vereceğinizi öğrendim. Acaba bana bir bilet lütfeder misiniz?.»

Bilet isteyen adamın karekterini çok iyi bilen Kruger, onun bu isteği üzerine hemen: «Hay hay,» dedi, «Yalnız şu anda elimde bir tek bilet var. Bilmem işinize yarar mı. Biraz ön sırada da.» Beleşçi, sevincini gizlemeğe çalışarak, nese içerisinde: «Aman üstadım, ön sırada olması çok daha iyi ya...» diye bağırmaktan kendini alamadı.

Kruger, «Pekâlâ,» diye mırıldandıktan sonra elini cebine attı. Bir bilet çıkardı. Beleşçiye uzatırken, bıyık altından kıskıs gülüyordu. «Yalnız,» dedi «bu biletle «Müdüriyet» kapısından gireceksiniz. Zira size kendi biletimi veriyorum. Yani, sahnedeki piyanonun önünde bulunan taburen.n biletini...»

Almaya muktedir olduğunuz birşey için hiçbir zaman başkalarına müdana etmeyin. Cemivette bu gibilere «Tufeyli» derler.

Yeni sınıfa bir şişe

PARKER Quink

ile giriniz

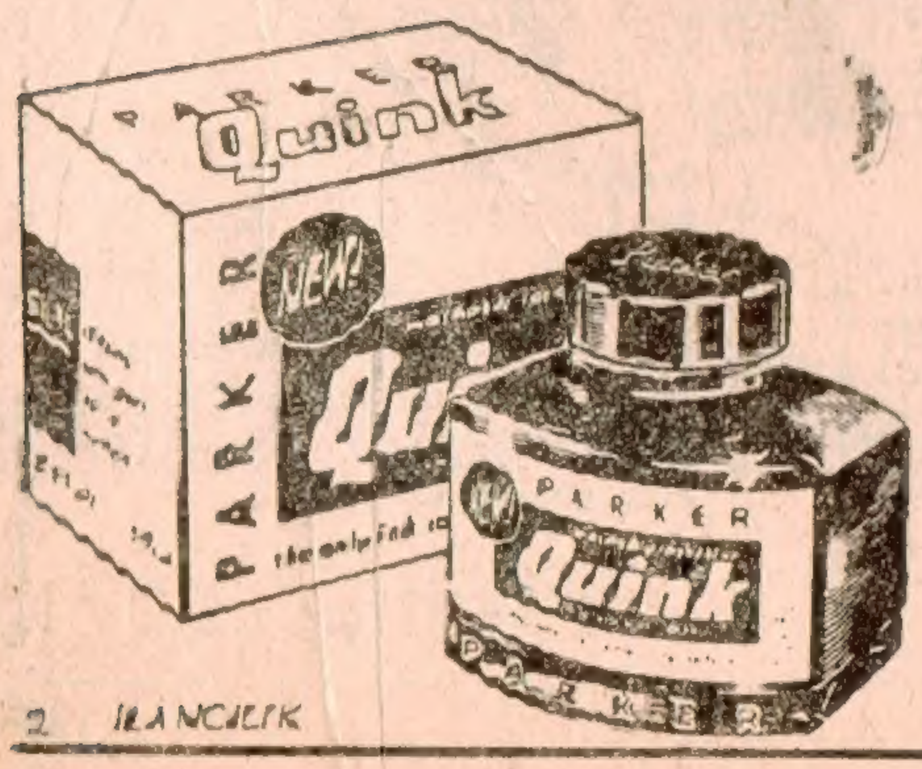

OKULDA ve EVDE yalnız PARKER QUİNK YIKANIR MAVİ MÜREKKEBİNİ kullanınız. Bir dikkatsizlik veya kaza yüzünden hasıl olacak mürekkep lekeleri için anneniz endişe etmesin. Ilık su ve sabunla lekeler derhal temizlenir.

KÜÇÜK HİKÂYE

Yağmur

Ne yağmur, ne şiddetli yağmur! Yağmur değil, âdeta bir tufan. Sanki gökyüzü delinmiş ve havadı nekadar su varsa hepsi aşağı dökülüyordu.

Atının sırtında sırsıklam olmuş bir satıcı şehre dönerken:

— Sanki pek lâzımdı bu yağmur! diye söylendi. Fuara eğlenceye gitseydim içim yanmazdı, Allah biliyor ya şu sattığım mallardan kazandığım para evde ekmek bekliyen karı ile çocuklara nafaka olacak! Allah da galiba işini şaşırmış. Beni mi bekledi bu yağmuru yağdırmak için sanki? Yarın evde hesapları yaparken muhakkak ortalık günlük güneşlik olacaktır! Ne talihsiz insanım ben!

Böyle söylene söylene yolun geçtiği ormana vardı. İşte tam bu sırada başını kaldırıp karşısına bakınca az kaldı korkusundan düşüp bayılacaktı.

İri yarı bir haydut tüfeğini çevirmiş kendisine nişan almıştı.

Satıcının aklına ilk gelen şey hayvanını mahmuzlıyarak kaçmak oldu ve öyle yaptı. Fakat haydut da tüfeğinin tetiğini çekti...

Allahın işine karışmak mı? Yağmurdan barut rütubet aldığı için tüfek patlamadı. Bu suretle dört nala kalkan at da sahıbini kaçırıp kurtardı.

BUNU DUYDUNUZ MU?

XVI. ASIRDA PORTEKİZDE KIRALLARIN SAKALLARI HUSUSİ BORÇLARININ GARANTİSİ SAYILIRDI. ALACAKLILAR BORÇ TAKSİTLERİNİ ZAMANINDA ALMADIKLARI TAKDİRDE KIRALIN SAKALINDAN BİR TEL KOPARABİLİRLERDİ.

AMERİKA YERLİLERİNİN BİZDEN DAHA İYİ BİR GÖRÜŞE SAHİP OLDUKLARI DOĞRU DEĞİLDİR. FAKAT GÖRÜŞLERİNDEKİ İNKİŞAFLA GIDALARINI VE EMNİYETLERİNİ ÇOK İYİ FARKEDERLER. ÇOCUKLUKLARINDAN İTİBAREN, HAYVANLARINI GÖZLEMEKTE, DÜŞMANLARINI KEŞFETMEKTE GÖSTERDİKLERİ MAHARETLE BİZİ ÇOK GEÇTİKLERİ ŞÜPHESİSİZDİR.

BİLDİĞİNİ SÖYLEMEK İSTEYEN, EVVELA SÖYLEDİĞİNİ BİLMELİDİR.

MODERN İSTRİDYE AVI GEMİLERİ, TARAK AĞI YERİNE DEV BİR EMİCİ ALET KULLANIRLAR. BU ALET BİR SAATTE 13 METRE KÜP İSTRİDYE TOPLAYARAK, ZAMANDAN VE EMEKTEN YARI YARIYA BİR EKONOMİ SAĞLAR.

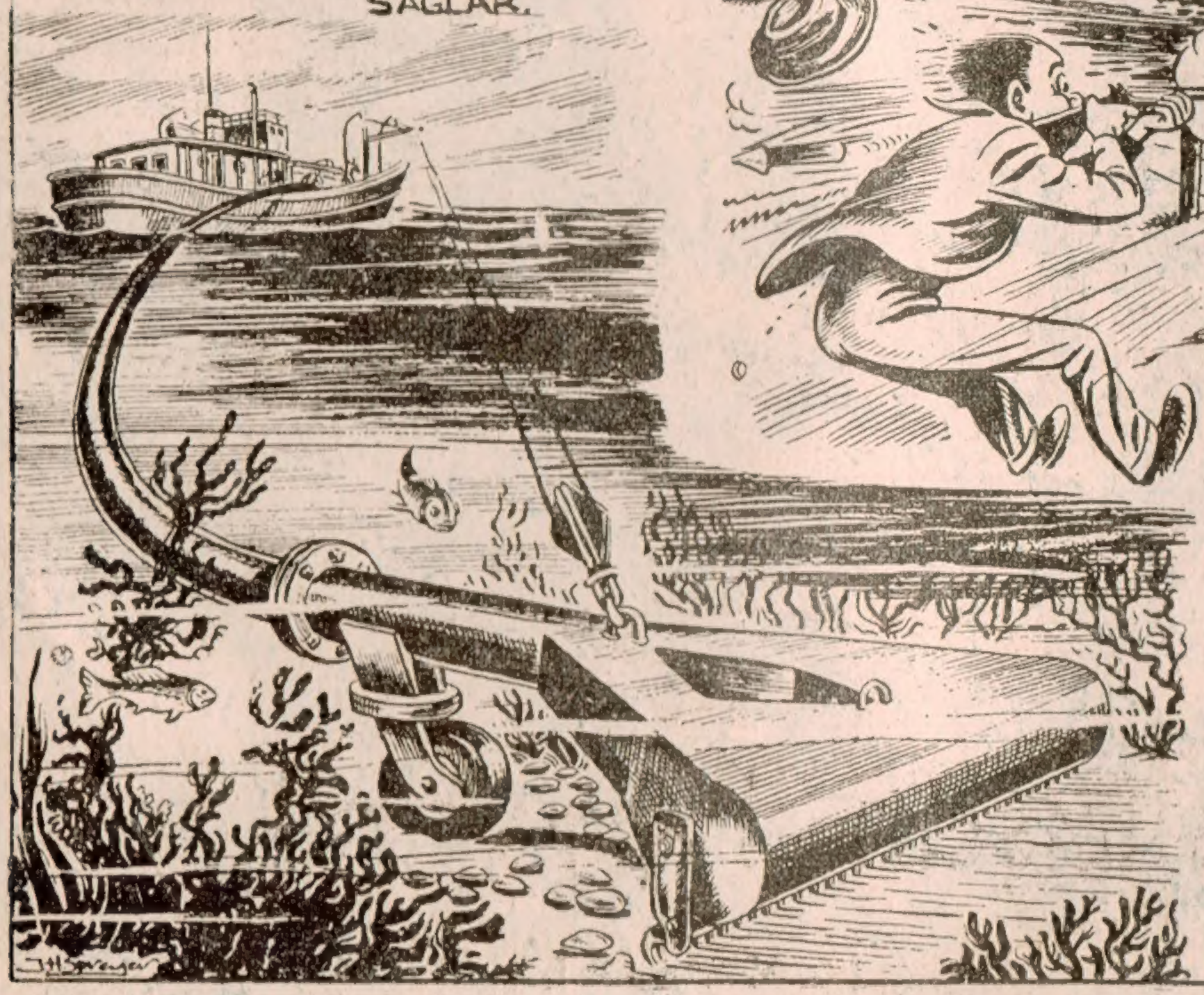

PEARE RİVER (NEW YORK EYALETİ)'DE, MR. PARKINS BİR KARGAYA ATEŞ EDİNCE KİLOMETRELERCE UZAKTAN BİLE BİR ATOM BOMBASI PATLADI SANILMIŞ ASLINDA KURŞUN OCIVARDAKİ PATLAYICI MADDE FABRİKASINA İSABET EDEREK, ALTI BİNANIN KORKUNÇ BİR GÜRÜLTÜ İLE HAVAYA UÇMASINA SEBEP OLMUŞ. CAN KAYBI OLMADIĞINDAN PARKİNS 250 DOLAR CEZA ÖDEMİŞ KARGA DA KAÇMIŞ.

BU SAYIDA:

İnsanlaşan Hayvan !

(OLMUŞ BİR VAK'A)